

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 NÚMEROS ATRAÏENTS: 10 CÉNTIMS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA. PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA FORSA DE LA MISERIA

No hi ha remey dels pobres vinaters. Ells prou cridan, reclaman y s' queixan: ells prou convocan meetings y ls celebren en totes las regions d' Espanya, ahont creix lo cep y s' desarrolla la filoxera; ells prou se desganyitan dihent que lo que ls congrega y lo que ls mou, es la fam, la

miseria y la desesperació: tot inútil. La séva es ven perduda en lo desert. Predestinada está la nació espanyola a convertirse mes tart ó mes d' hora en un desert; pero per aquesta classe infelís y desesperada uns pressagis tan tristos y dolorosos s' han complert ja en tota l' extensió de la paraula. La producció vinícola espanyola que sigué un dia primera riquesa de la nació es avuy desolada ruina.

No hi ha remey pels pobres vinaters.

Mentres la filoxera agosta las plantacions en altre temps tan ufanasas y productivas deixant comarcas enteras convertidas en crials cuberts de malas herbas, las vinyas qu' encare s' han salvat no reditúan de bon tros lo suficient pera cubrir los gastos de cultiu. Lo vi está abandonat, no val un quarto. Als cellers abarrotats no s' hi presenta ningú a fer una mala demanda de un article recolectat a costa de tan inmensos sacrificis.

Unicament cada trimestre compareix invariablement, impávit é insensible a tots los planys, lo recaudador de contribucions, en representació de un govern més vorás, més famé ich, més destructor que la mateixa filoxera.

—No podém pagar!—dihen los pobres pagesos.
 —No podém pagar?—replican los recaudadors.—
 Donchs prepareuvs a rebre 'ls apremis corresponents y darrera dels apremis, els embarchs, y darrera dels embarchs l' execució.

—Pero...
 —No hi ha pero que valga. La ley s' ha de cumplir.

Que s' compleixi la ley tributaria que grava la riquesa, mentres la riquesa subsisteixi, enhorabona. Pero tractantse de una riquesa enterament perduda, una tal exigencia es una infamia. Allá ahont no hi há 'l rey hi pert los seus drets.

Una ley superior a la tributaria s' imposa a tota

conciencia humana: la llev de la vida. Ningú té dret a atentar a la existencia de la gent honrada. La pena de mort en garrot vil s' imposa als criminals de la pitjor especie, mitjansant judici públich y fallo degudament justificat. Pero la pena de mort lenta per medi de la fam y de la consunció no es licita, ni es propia de un poble civilisat y menos quan qui's troba condemnat a sufrirla es tota una classe social sobria, pacífica y morigerada, tota una classe social, que fins en mitj de las més terribles contrarietats té encare 'l vici de treballar; tota una classe social, en fi, que per entretenir la gana rega la terra estéril ab la suor del seu front arrancada per la fatiga y per l' angunia.

Abusar del miserable, del pobre, del desvalgut, clama venjansa al Cel.

Y no obstant los homes cridats a fer la felicitat de la patria, ni tenen ulls per veure tanta desolació, ni tenen orella; per sentir las justas queixas dels infelissos vinicultors.

Dihen aquests:—Ja que 'l cuydado de las vinyas no reditua ni per guanyarnos la vida, ni per subvenir a las cargas del Estat, deixeu nos dedicar al cultiu del tabaco.

—No pot ser... de cap manera!—responen els governants. Lo monopoli del tabaco 'ns produheix tants ó quants milions de pessetas, y no podém renuuciar a una renda tan sanejada.

Mentrestant se compra la primera materia als Estats Units, s' envenena als fumadors, y las terras de la Península quedan privadas de una producció que podria ser tan reproductiva. Salvis la renda del govern y morin los governats. La suprema aspiració del Estat no consisteix com molts podrian figurarse en mirar pels interessos dels ciutadans, sino en viure de renda. Difícilment podria trobarse una proba mes clara de aquesta explotació infame y descastada.

En totes las reuniones públicas qu' en aquests últims dias s' han celebrat en diversos punts d' Espanya, en tots los que podrian nomenarse meetings de la fam s' ha deixat sentir una véu unánime reclamant la supressió dels drets de consums que paga 'l vi al ser introhbit en los centros populosos. Estant lo ví com qui diu abandonat, los drets de consums amparan lo negoci dels sofisticadors en detriment de la salut dels vehins y principalment de las classes treballadoras. La supressió dels drets produhiria una considerable introducció de aquest article que avuy no s' pot vendre al extranger. Ab aixó la trista situació dels vinicultors si no s' curava del tot s' aliviaria considerablement.

Donchs aquesta solució lògica y justa també es impossible. Los drets de consums sobre 'l vi produheixen a la Hisenda tants ó quants milions, y mentres no s' trobi una compensació equivalent, es inútil pensar en la seva supressió.

—Una compensació!... Regularisén l' administració pública, castiguen lo pressupost de gastos, suprimiu los despilfarros, prescindiu de totes las atencions pu-

rament de luxo que devoran una bona part del pressupost de ingressos, y l' hauréu trobada aquesta compensació.

Dotacions espléndidas, cessantias escandalosas, favoritismes recompensats, lo pressupost del clero que no 'ns cura de res, ja que ni s' quiera 'ls que disfrutan de la bondat divina 'l petit benefici de deixarnos logran alcansar viure pobremet; lo pressupost de guerra y marina tan mal aplicat... aquí las trobaréu las compensacions que necessitan los infelissos pagesos, per tenir quan menos un rosegó de pá.

—No basta aixó? Encare quedan los tenedors del paper de la Deuda qu' en res contribuheixen als gastos del Estat, a pesar de tenir la cullita dels cupons perfectament assegurada. ¿Ha de corre ab totes las cargas la riquesa agrícola que avuy ja casi ni existeix y ha de veure's exempta de tot tribut la riquesa mobiliaria? ¿Han de pagarho tot els que treballan y no han de satisfer res enterament els que no tenen altra feyna que tallar lo cupó cada trimestre?

—Ah! Si las sufertas classes agricultoras comprenguessen los seus interessos, prompte trobarian lo remey que necessitan, sens mes que apelar a las grans energias.

L' altre dia deya en Salmerón en lo Congrès:—Hi ha qu' escombrar tot aixó.

Decideixinse y escombrin sense contemplacions. La inmensa majoria de la nació s' posará resoltament al seu costat. Lo que no poden fer los caduchs poders actuals, ho alcansaria fácil y expontáneament l' acort de tots los espanyols, dintre de las institucions republicanas.

P. K.

A victoria alcansada a Cuba pel general Salcedo, coronada ab la mort del cabecilla Joseph Martí, qui passava per ser la inteligencia mes vigorosa y l' activitat mes incansable del bando separatista, ha omplert de satisfacció a tots los bons patriotas.

Nosaltres que abominém l' us de certs medis que si bé sembla que acaban las guerras ab promptitut, en realitat no fan mes que aplanarlas per un periodo mes ó menos llarch, ¡saludem als valents soldats que han pagat als insurgents ab l' única moneda que en las presens circumstancias té circulació legal: ab las balas dels Mausers.

¡Aixís pogués pagarse ab la mateixa moneda als

Saluda á n' en Salmerón, á en Zorrilla y á n' en Pi, y mana com fins aquí al téu amich:—Sam-kin-son.

C. Gumá.

LAS TARDES DEL CONGRÉS

están discutint los pressupostos. Es á dir, s' está mirant ahónt y cóm se sangrará al pobre país, y de quina manera 's distribuirá la sanch que raji de la sangria.

Davant de set ó vuyt diputats, que per mandra d' aixecarse no s' han mogut del puesto, un representant de l' opinió parla contra 'l pressupost de gastos.

—Es inconcebible—diu—es inconcebible que aquí ahont l' agricultura está entregant l' ánima á Deu y l' última pesseta als comissionistas d' apremis; aquí ahont no tenim camius, ni canals, ni carreteras; aquí ahont los mestres no cobran, s' inverteixi en gastos d' exércit, en la paga del clero, en cosas completament superfluas la enorme cantitat de....

Veyent que l' orador comensa á descapdellar números, los set ó vuyt diputats que 'l senten sense escoltársel, s' aixecan ab la major frescura y s' encaminan xano xano al Saló de Conferencias.

En un grupo del Saló:

—Tan mateix es definitiu que en Guerrita no vé á Madrid? —No: totas las tentativas, totas las instancias que desde aquí se li han fet, s' han estrellat contra la seva forma negativa.

—¡Quin atreviment! ¡Y no hi ha cap diputat que interpeli al govern sobre aquest assumpto? —Bé 's deya alguna cosa!....

—¡Aixó, aixó es lo que convidria! ¿Ahónt s' ha vist negarse un torero á treballar davant de la flor y nata de la nació espanyola?....

En un altre grupo:

—¿Qui juga avuy? —Irún y Pedrós, contra 'l Manco y Gamborena.

—¡Bonich partit! Si acabém aixó aviat, no deixaré d' anarhi. —¡Ah! Lo qu' es jo hi aniré tant si acabém aixó com si no ho acabém. ¡Tindria gracia que per aquests romansos m' hagués d' estar d' anar al frontón!

—No 's pensi, que la rahó li sobra. Es ben trist que un hom hagi de ser esclau del seu cárrech, y tingui d' aguantar ab paciencia tot aquest xorro de números, y xifras, y milióms y més milióms de pessetas....

—¡Oh! Y milióms de pessetas, de las quals nosaltres no 'n veyém ni una....

—¿Ha dit l' Irún y en Pedrós?... —Contra 'l Manco y Gamborena....

Quatre passos més enllá:

—¿Qué van semblarli las carreras d' ahir? —¡Sublimes! Sobre tot la segona, handicap. ¡Aquella euga de la marquesa de Sotoverde! ¡Quin animal més precios!

—¿Qu' es veritat aixó que diuen qu' ella y 'l baró de.... —¿L euga? —¡La marquesa!

—¡Ah! Crech que sí.... Pero ¡quin coll! ¡quinas potas! —¿La marquesa? —¡L' euga!

Prop d' una finestra que dona al carrer:

—Vaja, que aquí hi corra més fresca que allí dintre. —Y sobre tot, un no s' hi ensopeix com allá.

—¿Que hi ha entrat vosté? —¿Jo? Den me 'n regard. No he estat al saló de sessions desde aquest día que va haverhi aquell escándol.

—¡Quin fart de riure vaig ferm 'hi! —Y jo! En mitj del barullo, hasta vaig dir dugas vegadas: ¡fuera! ¡fuera!

—¡Caramba! Deu ser lo primer cop que haurá parlat al Congrés....

—No: en l' escándol de la semana anterior també vaig dir alguna coseta....

En lo buffet, menjant pastels:

—Decididament, si 'l govern no tanca las Corts aviat, jo m' escorro ab tot dissimulo y me 'n vaig al men poble.

—Lo mateix li dich. Precisament en la capital del meu districte la semana que vé celebran la festa major, y m' han fet pendonista.

—¡La meva dona cada dos días m' escriu lo mateix: «Vina, no siguis burro. A Madrid si tenen mals-de-cap que se 'ls passin. Primer es la familia que las tonterias dels partits...»

—¿Qué 'n té de rahó la seva senyora!

Mentres tant, lo diputat d' oposició ha acabat lo discurs. La dependencia del Congrés fa sonar las campanas.

—¡A votar, senyors! ¡A votar! —Los diputats deixan de menjar pastels, y de parlar de 'n Guerrita, y de comentar las carreras d' ahir, y d' ocuparse del partit de pilota d' avuy, y entran al saló de sessions á donar lo seu vot.

—¡Sí!... ¡Sí!... ¡Sí!... ¡Sí!... Y 'l pressupost queda aprobat per inmensa majoria.

¡Y... viva la Pepa!

FANTÁSTICH.

La Publicidad que 'ls fusionistas impacients á causa dels grans atropellos que cometén á provincias los cacichs conservadors, van anar á trobar á n' en Sagasta y li digueren: —Deixins defensar, D. Práxedes.

Y D. Práxedes els vá respondre:

—Paciencia, paciencia.... Hem de carregarnos de rahó.

«Aixó 'ns recorda—diu La Publicidad—á un conegut nostre busca-rahons é insolent, que deya: —Jo sempre 'm deixo donar mitja dotzena de botfetadas per carregarme de rahó.»

Las cosas ben meditadas, tot home que digui aixó no 's carrega de rahó pero sí de plantofadas!

L' arcalde de Madrid s' ha indisposat ab en Bosch y ab en Romero perque 'ls ministres s' empenyavan en recomensar los serveys electorals dels tarnguistas concedintlos bons empleos en lo ram de consums. Segons sembla aixó es lo que se 'ls va prometre, y moguts per tal estimul varen treballar ab tanta afició y éxit.

Aixís es com se vá practicant la selecció.

La España se vá á perder, la culpa tiene el dinero, los chulos quieren ser guardias y los guardias matuteros.

Síntesis de l' últim debat parlamentari sobre las elecciones madrilenyas.

—Lo govern ha fet iniquitats; lo govern s' ha excedit; lo que ha fet lo govern no té dibuix; las ilegalitats del govern no 's poden agafar ni ab pinsas.

Aixís parlava en Sagasta. Y al presentar los republicans un vot de censura, 'l mateix D. Práxedes vá sostenir una proposició de «no hi halloch á deliberar.»

Qu' es com si diguessem:—Ets un pillo, un tunante, un perdulari.... y per lo mateix tócala, que aquí tens un amich en tot y per tot.

Y era capellá. Y de tal manera vestit, y ab una carta falsa del bisbe auxiliar de Zaragoza s' presentava de primer á la infanta Isabel y després al Marqués de las Cinquillas repartint sablassos de 500 pelas.

A pesar de ser capellá y á pesar de anarne vestit, lo Marqués de las Cinquillas vá recelar, vá demanar referencias telegráficas al bisbe auxiliar de Zaragoza, y armant un parany al timador ensotanat va casarlo y entregarlo á la justícia.

En lo successiu si algú li pregunta perque 's troba á la garjola, podrá respondre:

—Cosas de aquest mon descregut é impío!... Figúrinse que á mí 'm tenen pres per massa afició á las missas!

A la Assamblea centralista:

Pels reparos la vam perdre y ab reparos no vindrá... Senyors méus, menos reparos y mes bona voluntat.

Los habitants de la isla de Formosa no s' han conformat ab ferse japonesos y han proclamat la República.

—Si 'm vols vnam á pendre—diu l' isla plantant cara al Mikat.

En aquestas qüestions jo no 'n surto ni m' hi fico: pero 'm sembla, companys que al Mikat li han dat un mikto.

Una observació justa y que resulta verdaderament extranya y anómala:

Per ajudar á n' en Sagasta á governar, els fusionistas de distintas fraccions semblavan gats y gossos ballantse sempre.

En cambi, per ajudar á governar á n' en Cánovas, se mostran dócils, obedients, y apareixen units y conformes en tot.

Ja que son mes complacents ab D. Anton que ab D. Práxedes no podría nombrarse á n' en Cánovas jefe de la fusió y donar la llicencia á n' en Sagasta? Aixís lo Carnestoltas polítich seria complet.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Gra-má-ti-ca. 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—La estrella de los salones. 3.ª CONVERSA.—Artesa. 4.ª GEROGLIFICH.—De dintre las fonts surt l' aygua.

Han endevinat las 4 solucions los ciutadans P. Puig ceva, A. de l' Olla, Patatim-Patatám y J. M. T.; n' han endevinadas 3, E. Nomigra, León de Glizzana, Francisquet, Ll. Roig y Cort, Germá de Maceo y A. Alvaro; finalment, n' han endevinadas 2, Gall sense cresta y Barliqui Barloqui.

ENDAVINALLAS

XARADA

A mon amich Emilio Folch

¿Dius que vols una xarada difícil de desxifrar? Está bé, amich; hu-dos-terza lo poderla endevinar. com hu-dos-tres-quinta-sexta si al teu puesto 'm trobés jo. Dirigeixli tú la hu-sis per pescar la solució. ¿Que la trobas quatre-terza?... ¿De la dos-cinch-sis ets tú?... ¡Tres-inversa-cinch!... ¡eis-tres!... japa, amunt, que aixó es segü!... ¿Encare no la endavinas? Te ho diré jo; es.... la total que tú tens de hu-dos-tercera quarta-quinta, y punt final.

RAMONET R.

GEROGLIFICH

X XXX

LO LO

I: III

S. GRAN DE LA CANONGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans P. de Reus, F. O. F., Pepito, Francisquet, E. Nomigra, J. Sneroll, Gall sense cresta, Peret de Gracia, Ali Katas, A. F. y F., A. Font, Cintet de Sant Martí, Avium Risus, Cintet Brun, Pop, J. Es, colá del Vendrell, M. de Castellá, F. R. (a) Grecia, Lo trovador catalá, Pep del Clot, Llorens Bové, Un jove de Sabadell, Fermin Un Manresa, León de Glizzana, Cap sense dents, E. Adenar, P. Prats Vila-V. T. y Gonnella Petit.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Pal de Macá, J. Torrents, Un Salta Taulells, Arreplega, F. de A., G. lán per tot, A. Suñer Cupóns, Joanet Rocavert, Un Cessant-Luisa é Isabel, Gerz á de Maceo, Barliqui Barloqui, Tonet Brufan, Pe, re Carreras, J. Roca, P. Llaso, Nualart Casas, y Pep de l. s. Andréminas.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Sallentag: La poesia vá molt bé: gracias.—M. B. (La Bajor). Trobém la carta excessivament confusa.—Quimet Arebí: La poesia es flu xa.—Martiniano Tnoiff: Igual que l' article de vosté.—Japet de l' O ga: De la composició de circunstancias quan varem enterarnos n' ja era tart per insertarla: lo demés hi anirá.—Jumera: Aprofitaré alguna cosa.—J. Staramsa: Vá bé.—Un enamorat: Flú xeja.—J. Sala M.rigó: Vá bé: ho publicarém.—Simó y Duch: Idem, idem.—Salvador Bonavia: Les trobém una mica extranyas: no 'ns acaban de fé 'l pes.—Marangy: Vá bé.—P. Torradabella y S: Lo mateix li dihém.—J. Puig Cassanyas: Idem y mil gr: cias.—Diumerje: Es mansa.—J. Sunab: Rebut lo final: lo demés no serve'x.—Pepet Extraord nari: No 'ns: cabá; de agradar.—Bernat Legulego: Aprofitaré l' idea y ab molt gust.

IJA HA SORTIT! | OBRA NOVA | IJA HA SORTIT

LO MON PER UN FORAT

HUMORADA EN VERS

PER C. GUMÁ

AB DIBUJOS DE M. Moliné

Preu: DOS ralets

Se ven á can López, en los kioscos y per tot arreu.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

A ULTRAMAR Y A MADRID

Els que cullen el llorer.

Els que 's menjan l' estufat.